

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **J. B.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Černého 517/13, Praha 8, PSČ 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j.: KUJI 55276/2017, sp. zn. OOSČ 505/2017 OOSC/182,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 6. června 2017, sp. zn. MHB - DoP/397/2017-11, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo i jen „silniční zákon“), jehož se měl dopustit tím, že „na dálnici č. 01, v km 105, ve směru jízdy na Prahu, k. o. Petrovice, kraj Vysočina, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h, bylo dne 23. 01. 2017 v 14:13 hodin silničním rychloměrem PolCam PC 2006, obsluhovaným hlídkou Policie ČR - dálniční oddělení Velký Beranov, naměřeno, že jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW 535, registrační značky x, jel mimo obec rychlostí 159 km/h“. Při zvážení maximální možné odchylky měřícího zařízení při rychlosti nad 100 km/h ± 3 km/hod. byla skutečná rychlost měřeného vozidla nejméně 154 km/h, a tedy žalobce při řízení vozidla měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou zákonem o silničním provozu o méně než 30 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč, jakož i povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí spočívající podle něho v tom, že stranou zájmu správních orgánů zůstalo, zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze, ačkoliv takový požadavek jednoznačně vyplývá z výroku ověřovacího listu k použitému rychloměru. Správní orgány se proto měly dle jeho názoru ex offio zabývat tím, zda videozáznam z měření splňuje alespoň základní požadavky návodu k obsluze, a to zda videozáznam zachycuje měření rychlosti od jeho začátku do jeho konce a dále, zda v průběhu měření (ne)došlo k přiblížení měřícího a měřeného vozidla.
3. K tomu žalobce prý z opatrnosti dodává, že videozáznam neobsahuje celý průběh měření rychlosti a dále že v průběhu měření došlo k přiblížení měřícího a měřeného vozidla. Dále žalobce namítal, že záznam o provedeném měření rychlosti je nepoužitelným důkazním prostředkem, neboť byl získán v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Měření rychlosti totiž bylo provedeno skrytým způsobem, neboť rychloměr byl umístěn v policejním vozidle v civilním provedení, a žalobce tedy nebyl nijak informován o tom, že je jeho jednání zachycováno orgánem veřejné moci na videozáznam, který bude následně užit jako důkaz o jeho vině z přestupku.
4. Žalobce přitom zastává názor, že aby mohl orgán veřejné moci právo vykonávat určitou kontrolu skrytým způsobem, musí takové jeho oprávnění výslovně vyplývat ze zákona. V tomto směru odkazoval zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, z něhož dovozoval, že Policie České republiky nemá zmocnění k provádění měření rychlosti utajeným způsobem, z čehož je nutné podle něho dovodit, že byt' se jedná o zavedenou praxi, je taková praxe nezákonná. Zcela utajené měření rychlosti nadto nesleduje podle žalobce zákonem předvídaný účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, neboť pokud by policisté skutečně chtěli dosáhnout snížení rychlosti u co nejvíce řidičů, měření rychlosti by prováděli tak, aby byli co nejlépe vidět, neboť asi každý řidič zpomalí, pokud ví, že může být změřen a za případné překročení rychlosti sankcionován. Krom toho žalobce poukazoval na to, že se policisté museli po dálnici řídit minimálně stejnou rychlostí, jakou jel žalobce, a tedy policisté údajné nebezpečí vznikající z jednání žalobce ještě násobili tím, že jej pronásledovali.

5. Vzhledem k výše uvedenému proto považuje žalobce měření použitým rychloměrem za nezákonné, zvláště když pro změření překročení rychlosti musí Policie ČR také překračovat rychlost, tedy zvyšovat nebezpečí pro provoz na pozemních komunikacích. Krom toho, pokud by skutečně jel rychlostí, jaká je mu kladena za vinu, byl k takovému jednání donucen vozidlem Policie ČR, které na něj před změřením najíždělo a žalobce se mu tedy snažil ujet. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz výslech svého spolujezdce.
6. Dále žalobce namítal, že správní orgán nijak neodůvodnil, z čeho a jak dovodil, že od naměřené rychlosti se mají odečítat právě 3 % naměřené rychlosti. Takový postup je tak podle názoru žalobce nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť z žádného z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že by měla být odečítána právě tato odchylka.
7. V poslední námitce týkající se měření rychlosti žalobce uvedl, že *„z videozáznamu vyplývají pochybnosti o metrologických vlastnostech rychloměru, neboť videozáznam trpí vadami obrazu, které zřejmě vznikají v důsledku zkratu, a nelze vyloučit, že tato vada má vliv na přesnost měření rychlosti. Žalobce proto požaduje přezkoušení použitého rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii a o přerušení tohoto řízení, než bude přezkoušení provedeno, neboť se jedná o předběžnou otázku.“*
8. V žalobním bodu nazvaném jako *„Další námitky“*, označil žalobce žalované rozhodnutí za zmatečné, neboť žalovaný v jeho rámci rozhodoval též o námitce podjatosti, kterou žalobce podal proti správnímu orgánu prvního stupně. Žalobce zastává názor, že žalovaný měl o námitce podjatosti rozhodnout zvlášť, neboť nelze směšovat řízení o námitce podjatosti a její vyřízení s řízením o odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Krom toho má být o námitce rozhodováno usnesením a žalovaný měl rozhodovat pouze o námitce podjatosti proti starostovi Havlíčkova Brodu, a nikoliv již o námitce podjatosti proti ostatním zaměstnancům obecního úřadu.
9. Mimo to je názor žalovaného, že oprávněné úřední osoby nemohou být odměňovány podle kritérií, která by snižovala jejich nezávislost, ničím nepodložený, a proto nepřezkoumatelný. Podle žalobce mělo být provedeno jím navržené dokazování, kterým by bylo možné jednoznačně prokázat nebo vyvrátit, zda tvrzený důvod podjatosti lze či nelze vyloučit. Žalobce dodal, že přístup k odměnám a počtu vydaných rozhodnutí či objemu uložených pokut jednotlivými úředníky nemá. Podle jeho názoru tedy nadále zůstala pochybnost o nepodjatosti úředních osob.
10. Žalobce má napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná i z toho důvodu, že z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. Není tak podle něho zřejmé, zda bylo postupováno v souladu s § 7 odst. 1 přestupkového zákona a v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Došlo tak podle žalobce rovněž k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť ani jeden ze správních orgánů se nezabýval tím, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější.
11. Poslední žalobní námitkou bylo žalobcovo tvrzení, že správní orgán překročil svoji pravomoc, když mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na bankovní účet správního orgánu. Žalobce by totiž jinak mohl pokutu a náklady řízení uhradit i jinak, např. v hotovosti na pokladně úřadu. Této možnosti, kterou žalobce považuje za daleko jednodušší a levnější, však byl zbaven.

12. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.
13. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
14. K tomu krajský soud již na tomto místě konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 21. 12. 2017. Odkázal v něm na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že žaloba je nedůvodná. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Jednání krajského soudu

16. Žalobce v bodu č. 32 žaloby trval na jejím veřejném projednání. K projednání žaloby proto krajský soud nařídil jednání, a to na den 21. 6. 2019. Zástupce žalobce byl o této skutečnosti informován dne 11. 4. 2019, tedy s více jak dvouměsíčním předstihem. Přesto teprve dne 18. 6. 2019 krajskému soudu sdělil, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, přičemž žalobu ještě doplnil odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 7 As 281/2016, ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76. Setrval na důvodnosti vznesené námitky podjatosti a opět zdůrazňoval neochotu správního orgánu v tomto směru, zda jsou úředníci správního orgánu motivováni odměnami k tomu, aby ukládali co nejvíce pokut, cokoliv konat.
17. Krajský soud projednal žalobu při veřejném jednání dne 21. 6. 2019, a to v nepřítomnosti účastníků řízení, respektive jejich zástupců. Při něm krajský soud zopakoval i důkazy vybranými částmi správního spisu. Konkrétně byl čten obsah oznámení o přestupku v dopravě ze dne 23. 1. 2017, byl přehrán videozáznam daného přestupkového jednání, který byl připojen k oznámení o přestupku, byl čten obsah ověřovacího listu č. 265/16 ze dne 12. 12. 2016 (konec jeho platnosti dne 11. 12. 2017) a byl čten obsah protokolu o ústním jednání ze dne 23. 5. 2017, které provedl správní orgán.
18. Návrhům žalobce na provedení důkazů výsledkem jeho spolujezdce, ke zjištění tvrzené podjatosti a požadavku na přezkoušení použitého rychloměru krajský soud nevyhověl.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. V přezkoumávané věci byla rychlost žalobcova vozidla měřena z jedoucího policejního vozidla pomocí měřicího zařízení PolCam PC 2006, které měří rychlost měřicího (tj. policejního) vozidla a od takto zjištěné rychlosti policejního vozidla se odvozuje rychlost měřeného vozidla. Žalobce se pozastavoval nad tím, že právě s ohledem na to ponechaly správní orgány stranou dodržení návodu k obsluze tohoto zařízení. Zejména zda videozáznam zachycuje měření rychlosti od jeho začátku do jeho konce a zda v průběhu měření (ne)došlo k přiblížení měřicího a měřeného vozidla.

20. K těmto námitkám třeba předně uvést, že si je žalobce ponechal až do vlastní žaloby, přestože je mohl uvést ještě v průběhu řízení před správním orgánem. V něm však žalobce zastupoval obecný zmocněnec Ing. M. J., známý soudům napříč Českou republikou svými obstrukčními způsoby jednání. Stejně tak se choval i při projednání daného přestupku dne 23. 5. 2017. Podle protokolu z tohoto jednání při něm bylo provedeno dokazování správním spisem v počtu listů 23, přičemž při něm byl přehrán i videozáznam daného přestupku na CD nosiči. Zmocněnci žalobce byl předložen ověřovací list č. 265/16 daného silničního rychloměru PolCam PC 2006, podle něhož provedené zkoušky prokázaly, že má požadované metrologické vlastnosti, že byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Platnost tohoto ověření byla stanovena do 11. 12. 2017, tedy v době, kdy k danému přestupku došlo, byl uvedený ověřovací list platný. K proběhlému dokazování zmocněnec žalobce uvedl, že: „*Nyní nemám výhrady.*“ Zároveň si Ing. M. J. vyžádal kopie jím stanovených částí správního spisu, včetně videozáznamu, přičemž v souvislosti s tím mu byla stanovena správním orgánem lhůta k vyjádření se k těmto podkladům v délce 10 dnů, tj. do 2. 6. 2017. V závěru tohoto protokolu Ing. M. J. potvrdil, že s jeho obsahem souhlasí.
21. Jak pak u něho bývá obvyklé, k uvedeným podkladům rozhodnutí se již nevyjádřil, a tak správní orgán rozhodl ve věci dne 6. 6. 2017 pod zn. MHB-DOP/397/2017-11. Toto prvoinstanční správní rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce do datové schránky, a protože si je ve lhůtě nevyzvedl, bylo mu doručeno fikcí ke dni 17. 6. 2017. Následně poté zaslal Ing. M. J. správnímu orgánu podání označené jako „*Věc: Námitka podjatosti*“, v němž vznesl námitku podjatosti vůči „*každému zaměstnanci Městského úřadu Havlíčkův Brod, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře*“ tohoto orgánu, a to včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu. Odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal až v poslední den pro to stanovené lhůty, a to pouze v blanketní podobě. Nedoplnil je ani na výzvu správního orgánu.
22. K tomu lze předně říci, že zmocněnec žalobce nevznesl za celou dobu správního řízení k dané přestupkové věci jedinou námitku, která by výsledek daného měření zpochybňovala. Jinými slovy, správní orgány neměly žádné pochybnosti o vině žalobce. V průběhu přestupkového řízení tak nebyla vznesena žádná konkrétní námitka, pro kterou by bylo potřebné provádět další dokazování, ať již návodem k použití měřícího zařízení nebo výsledkem policistů. Tímto postupem se žalobce nejen připravil o posouzení předmětných námitek v obou instancích, ale předně jednal účelově, při vědomí toho, že právo obviněného na obhajobu vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Poměřováno jeho logikou, respektive jeho obecného zmocněnce, námitky proti měření uplatním až v žalobě, ono se může v přezkumném soudním řízení vždy něco „*urodit*“.
23. Na druhé straně ovšem třeba poznamenat, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

24. V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vši rozumnou pochybnost za prokázané, že se protiprávního jednání žalobce dopustil, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Žalobce mohl proti tomuto postupu uplatnit obranu ještě v odvolacím řízení, což však neučinil, když svoje odvolání neodůvodnil a nedoplnil jej ani na výzvu správního orgánu. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu. Vycházel zejména z videozáznamu, z něž je patrná registrační značka vozidla a rychlost, která byla vozidlu naměřena. Je z něj rovněž zřejmé, že při měření rychlosti nedošlo k rozdílům v rychlosti měřicího a měřeného vozidla a že měřené vozidlo měla hlídka Policie České republiky neustále na dohled, v důsledku čehož lze vyloučit záměnu s jiným vozidlem. Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správního hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení. Poněvadž v žalobě namítané skutečnosti ohledně provedeného měření nebyly ve správním řízení žádným způsobem rozporovány, a nevyvolávaly tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jimi nijak zvlášť zabývat.
25. Relevanci zmíněného videozáznamu si potvrdil krajský soud ještě při projednání žaloby. Z jeho přehrání zjistil, že zachycuje a dokládá, že naměřená rychlost dosáhla výše 159 km/h, což při zohlednění 3% odchylky činí nejméně 154 km/h. Ze záznamu je patrné, že měření započalo ve 14:13:09 hodin. Měřeno bylo ve třech sekvencích. Po celou dobu měření měla kamera stejné přiblížení obrazu (tzv. zoom). Dále je ze záznamu patrné, že po celou dobu měření kamera zabírala celé vozidlo a část dálnice i s jejím okolím. Délka časového úseku měření společně s rozlišením záznamu a jeho celkovou kompozicí umožňují bezproblémové zhodnocení toho, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem se neměnila, že zůstala stejná. To skýtá jistotu, že požadavek na to, aby se vozidla během měření vzájemně nepřibližovala, v souladu s požadavky návodu k obsluze měřicího zařízení, byl naplněn. Z videozáznamu je zřejmá i doba měření. O žádném najíždění policejního auta na vozidlo žalobce přitom nemůže být podle videozáznamu ani řeči, neboť měření proběhlo ve standardním silničním provozu (z hlediska vzdálenosti mezi vozidlem žalobce a vozidlem policie), a proto by výsledk spouze žalobce nemohl přinést nic nového. Byl to naopak žalobce sám, kdo v důsledku své nedovolené rychlosti „najížděl“ na vozidlo bílé barvy před sebou, které také z tohoto důvodu odbočilo do pravého jízdního pruhu. Vzhledem k uvedenému byl také zcela nepřipadný požadavek žalobce na přezkoušení použitého rychloměru, a to jen na základě jeho spekulací, nikoliv důkazně doloženého tvrzení.
26. Pokud žalobce namítal neústavnost pořízeného videozáznamu a jeho nepoužitelnost jako důkazního prostředku, dlužno poznamenat, že těmito otázkami se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, přičemž uvedl k dané problematice následující (dále citace z odůvodnění uvedeného rozsudku):

„Podle čl. 2 odst. 2 Listiny platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. O oprávnění policie vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích není pochyb – ostatně sám stěžovatel uvedl, že práva plynoucí z hmotněprávních předpisů nespochybňuje a toto oprávnění přímo vyplývá z § 124 zákona o silničním provozu. Z pohledu čl. 2 odst. 2

Listiny je tedy první podmínka splněna, protože státní (policejní) moc na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích je uplatňována jen v případech a mezích, které stanoví zákon. V § 79a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu, ve znění platném v době spáchání přestupku, se stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Je proto možné dovodit, že měření rychlosti vozidel reprezentuje jeden ze způsobů, kterým státní moc (policie) uplatňuje své oprávnění dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. V takovém případě je splněna i druhá podmínka plynoucí z čl. 2 odst. 2 Listiny, protože rovněž způsob, kterým je státní moc uplatňována, je zákonem stanoven. Pokud se jedná o samotnou činnost spočívající v měření rychlosti, z žádného ustanovení Ústavy ČR nebo Listiny není možné dovodit, že by měla být upravena zákonem. To ostatně plyne ze samé podstaty zákona jako obecné právní normy, nezbytně abstraktní v tom smyslu, aby postihla co nejširší okruh možných jednotlivostí právního vztahu. Zákon dává v daném případě nezpochybnitelné oprávnění policii měřit rychlost vozidel, avšak jakým způsobem bude měření probíhat (tedy samotnou činnost) již zákon neřeší, a ani by to nebylo dost dobře možné, protože by se nikdy nepodařilo postihnout všechny situace, které mohou při měření rychlosti nastat. Navíc je třeba dodat, byť nejde o argument zásadní, že postupy při měření rychlosti se mohou měnit a vyvíjet a bylo by zcela neefektivní, kdyby musela být každá taková změna podrobena schvalování ve zdoluhavém legislativním procesu.

Provedený výklad zcela jistě neznamená, že není nutné trvat na kvalitě provedeného měření a splnění všech dalších podmínek (správně fungující a kalibrované měřicí zařízení, metodika měření, proškolená obsluha a další). Samotnou kvalitu měření však posuzují správní orgány, popřípadě soudy, v řízení o přestupku a to v každé věci individuálně (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011 – 51). Navíc každý, kdo je ze spáchání přestupku obviněn má právo kvalitu důkazního prostředku rozporovat. Právě takovým postupem jsou dostatečně zaručena práva účastníka silničního provozu, aby důkaz o překročení rychlosti byl s to danou skutečností opravdu osvědčit. Vnitřní předpisy policie v nyní posuzované oblasti slouží především tomu, aby byl důkaz pořízen v dostatečné kvalitě a tudíž použitelný v přestupkovém řízení. Závaznost vnitřních předpisů pro jednotlivé policisty potom plyne přímo ze zákona, konkrétně z § 5 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (k otázkám závaznosti vnitřních předpisů navíc srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, popřípadě rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 AfS 45/2007 – 251, všechna uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pokud stěžovatel poukazuje na jejich neverejnost, plyne to již z jejich podstaty jako interních aktů řízení, které zavazují toliko adresáty uvnitř konkrétní organizace.

(-)

Nutnost zákonné úpravy postupu policie při měření rychlosti dovozuje stěžovatel také z příbuznosti přestupkového a trestního práva. Nejvyšší správní soud přirozeně uvedený aspekt respektuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115) a uznává, že v obou případech je nutné trvat na dostatečně konkrétní zákonné úpravě a respektu k určitým zásadám (např. *nullum crimen sine lege*, *nulla poena sine lege*, *nullum crimen sine lege certa*, a další). Je nepochybné, že i procesní postup v řízení o přestupcích je ovládán zákonem, neboť na tato řízení obecně dopadá správní řád. Pokud stěžovatel poukazuje na dílčí postupy a metody práce policie, je vhodné poznamenat, že určité postupy nejsou upraveny zákonem ani v případě řízení trestního. Zčásti jsou upraveny vnitřními

předpisy policie, a i když nejsou tyto metody obsažené v zákoně 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), jejich použitelnost v trestním řízení je běžně uznávána (např. trestní řád zná v § 82 osobní prohlídku, ale postup při jejím provádění blíže specifikují až vnitřní předpisy policie). Je tedy možné uzavřít, že podobně jako v trestním řízení, lze i v řízení přestupkovém použít metody, které sice nejsou zákonem detailně upraveny, respektují však smysl zákonné úpravy, zde základní zásady přestupkového řízení, a nejsou právními předpisy zakázány.“

27. Vzhledem k uvedenému neshledal krajský soud odůvodněnou ani námitku, že měření bylo prováděno skrytým způsobem. Pro rozhodnutí ve věci jsou pak zcela irelevantní žalobcovy představy o zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jeho úvahy, jakou formou toho třeba dosahovat. Pokud pak policisté jeli při měření rychlosti vozidla žalobce vyšší, než zákonem povolenou rychlostí, činili tak při výkonu svého oprávnění dle § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu, a proto v rozporu se zákonem nepostupovali. Pokud by tak ostatně nečinili, pak by přestupkové jednání žalobce ani nezaznamenali. Ve správním spisu pak sice není listina, z níž by plynul důvod snížení naměřené rychlosti o 3 %, nicméně tato okolnost nemá vůbec vliv na skutečnost, že se žalobce daného přestupkového jednání dopustil. Uvedený odpočet pak žalobci naměřenou rychlost ještě snížil, tedy byl v jeho prospěch. Správní orgán (ale i Policie ČR) vycházel při použití tohoto odpočtu zcela zřejmě ze všeobecně známé skutečnosti o výši přesnosti měřících zařízení. Ostatně je všeobecně známo, že i měřiče rychlostí v osobních motorových vozidlech ukazují rychlost jedoucího vozidla a cca 3km/h vyšší, než je rychlost skutečná.
28. Další část žaloby věnoval žalobce otázce podjatosti správního orgánu. Rovněž tato námitka patří do arzenálu námitek uplatňovaných Ing. M. J. v jiných přestupkových věcech (k jeho osobě ještě dále). V přezkoumávané věci se však s touto námitkou zpozdil. Nelze totiž nekonstatovat a nezohlednit, že jmenovaný jednal na správním orgánu s úřední osobou Bc. M. Z. osobně dne 23. 5. 2017, tedy s tou samou osobou, která ve věci následně i rozhodla. Při tomto jednání zmocněnec žalobce žádnou námitku podjatosti neuplatnil. Učinil tak až poté, co mu bylo doručeno prvoinstanční správní rozhodnutí, tedy až tehdy, co přestupkové řízení vedené před tímto správním orgánem bylo skončeno. Jakoby touto námitkou reagoval na výsledek řízení, což samozřejmě nemůže být jejím důvodem. Přitom zmocněncem tvrzené důvody této podjatosti (motivace úředníků na vydávání rozhodnutí o pokutách prostřednictvím odměn) musely být známe již v průběhu přestupkového řízení (a ještě dříve), a to již s přihlédnutím k jeho osobním poměrům - schopnostem. Vždyť jde o „protřelého harcovníka“ v přestupkové agendě ohledně přestupků a správních deliktů na úseku silničního provozu. Krajský soud nemohl přehlédnout, že zmocněnec Ing. M. J. je i podle konstantní soudní judikatury Nejvyššího správního soudu sofistikovaným a účelově jednajícím zmocněncem přestupců, kteří jsou v následných soudních řízeních zastupováni advokáty Mgr. J. T. a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. V., „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. M. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30 atd.).
29. Za této situace má ale krajský soud za to, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bezodkladně, jak stanoví § 14 odst. 3 správního řádu, podle něhož „Účastník řízení může

namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený"), a proto se jí ani nebylo třeba zabývat, jak učinil nad rámec žalovaný.

30. Vzdor tomu se žalovaný s uvedenou námitkou podjatosti vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí takto:

„Dne 23. 6. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání ve věci Námitka podjatosti, v němž vnesl odvolatel námitku podjatosti proti všem úředním osobám správního orgánu I. stupně. Odvolatel tvrdí, že podjatost vychází i z toho, že v rozpočtu obce je pevně stanovená kapitola příjmu z pokut na budoucí rok, a proto jsou přestupkoví referenti motivováni ukládat vysoké pokuty tak, aby rozpočet obce naplnili. Úředníci tak mají zájem ukládat co nejvyšší pokuty a řízení ukončit co nejdříve. Navrhuje i dokazování počtem vydaných „odsuzujících“ rozhodnutí konkrétními úředními osobami a následně i prověřit způsob stanovení jejich odměn. Dále uvádí, že tato skutečnost byla zjištěna dnešního dne z vlastních zdrojů. Jelikož správní orgán I. stupně obdržel Námitku podjatosti až po vydání rozhodnutí, předal ji spolu s odvoláním a spisovým materiálem krajskému úřadu.

Krajský úřad námitku posoudil a předně uvádí, že podle § 14 odst. 1 správního řádu je: „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“ Podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu pak „Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.“ Pochybnost o nepodjatosti musí být doložitelná a přezkoumatelná.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 2/2013-22 ze dne 17. 4. 2013 vyslovil názor, že v případě námitky podjatosti všech oprávněných úředních osob správního orgánu musí o jejich vyloučení rozhodovat nadřízený orgán ve smyslu § 178 správního řádu. V této konkrétní věci je ve smyslu výše citovaných ustanovení správního řádu i zákona o obcích i zákona o krajích nadřízeným orgánem Krajský úřad Kraje Vysočina, a proto právě jemu přísluší ve věci rozhodovat.

Skutečnost, že výnos z pokut a uložených nákladů řízení je příjmem územního samosprávného celku, který je ukládá, vyplývá ze zákona (konkrétně § 13 odst. 3 a § 79 odst. 4 zákona o přestupcích, resp. § 125e odst. 6 zákona o silničním provozu), a není to tudíž pro nikoho nová informace, kterou se dozvěděl „dnešního dne z vlastních zdrojů,“ jak odvolatel v podání uvádí.

Krajský úřad proto nemá důvod spatřovat možnou zaujatost oprávněných úředních osob na projednávání přestupkových věcí v takové situaci, když stav namítaný odvolatelem je dán přímo obecně závazným právním předpisem. Územně samosprávné celky navíc nemohou s vybranými penězi volně disponovat, jak se snad odvolatel domnívá, neboť nakládání s veřejnými prostředky podléhá zákonným rozpočtovým pravidlům a finanční kontrole (viz zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů). Není proto možné odměňovat úřední osoby podle kritérií, která by snižovala jejich nezávislost, nebo by mohla vést k nežádoucím důsledkům.

Má-li odvolatel pocit, že tomu je jinak, pak tuto skutečnost musí prokázat. Jakékoli dokazování počty a způsobem rozhodnutí a následně snad vyšší odměn či platů, které pobírají oprávněné úřední osoby, tak jak odvolatel požaduje, shledává krajský úřad zcela zbytečným a jdoucím výrazně nad rámec odstranění pochybností o nepodjatosti konkrétních úředních osob.

S ohledem na výše uvedené proto nenastává situace vyloučení všech úředních osob, a tudíž logicky není potřeba pověřovat žádný jiný správní orgán ve smyslu ust. § 131 odst. 4 správního řádu. Předání věci ve smyslu výše uvedeného ustanovení správnímu orgánu v sousedním správním obvodu je vždy otázkou moci úřední, tedy je aktivováno nikoli procesním návrhem účastníka řízení, ale tím, že situace vyloučení všech oprávněných úředních osob fakticky nastává. Návrh účastníka řízení na tento postup je tak považován za podnět, o němž není třeba nijak rozhodovat, ale je nutné se pouze zabývat jeho důvodností ve smyslu ust. § 42 správního řádu.

Lze tedy konstatovat, že nejsou dány skutečnosti, které by vyvolávaly pochybnosti o nepodjatosti oprávněných úředních osob správního orgánu I. stupně.

Nic na tom nemění ani fakt, že v daném případě již správní orgán vydal napadené rozhodnutí ve věci, kdy námitka podjatosti byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 23. 6. 2017, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí.

Odvolatel ve svém odvolání ze dne 3. 7. 2017 neuvedl žádnou námitku proti napadenému rozhodnutí a ani nereagoval na výzvu k doplnění odvolání.“

31. S takto vypořádanou námitkou podjatosti úředních osob správního orgánu žalovaným, a to jako s námitkou neopodstatněnou, by se krajský soud ztotožnil v případě, že by se jednalo o námitku uplatněnou včas, a tedy by k ní muselo být přihlíženo. Námitka podjatosti však nebyla shledána krajským soudem opodstatněnou, ať již koneckonců z kteréhokoliv důvodu. Žalobce krom toho namítal podjatost povícero osob správního orgánu, ačkoliv bylo z jeho strany na místě soustředit se v první řadě na úřední osobu Bc. M. Z., neboť ta ve věci rozhodla. Žádné konkrétní důvody právě vůči její osobě, na jejichž základě by bylo možno pochybovat o její nepodjatosti, však žalobce neuvedl.
32. V bodu č. 23 žalobce namítal, že z rozhodnutí nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. O takovémto žalobním tvrzení nelze říci nic jiného, než že je obecné a nic neříkající, respektive, že z tohoto žalobního bodu není patrné, o jaké skutkové a právní důvody se opírá. To ovšem bývá pro žaloby podávané advokátem Mgr. V. V. příznačné. Zmínit v obecné rovině problém a soude vyhledávej za mě všechna možná pochybení.
33. Není ale povinností soudu, aby za žalobce domýšlel žalobní body, a nemůže tak učinit ani krajský soud v přezkoumávané věci, protože z obsahu této žalobní námítky nelze seznat, co konkrétně má žalobce na mysli. Třeba snad jen poznamenat, že za uvedený přestupek byla žalobci uložena správním orgánem pokuta podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v nejnižší možné výši 1.500,-Kč, a to podle tehdy účinného znění uvedeného předpisu. Na tom se nic nezměnilo ani v době vydání žalovaného rozhodnutí.
34. Žalobce dále namítal, že mu bylo ve výroku rozhodnutí uloženo zaplatit pokutu na bankovní účet správního orgánu. K tomu třeba předně uvést, že se tato okolnost vlastního přestupkového jednání žalobce vůbec nedotýká. Že jde víceméně o informaci pro žalobce, byť uvedenou ve výroku rozhodnutí, o tom, že může pokutu zaplatit na

bankovní účet správního orgánu. Že se tedy nemusí např. obtěžovat z místa svého trvalého pobytu v Liberci jet zaplatit pokutu na pokladnu Městského úřadu v Havlíčkově Brodě, jak se o tom žalobce v žalobě zmiňuje. Pokud by to pro něho ale bylo výhodnější, jak uvádí, nic mu samozřejmě nebránilo v tom, aby takto učinil. Mohl „*tento problém*“ i konzultovat se správním orgánem, jak tedy má uloženou pokutu uhradit. Na zákonnost napadeného rozhodnutí ale tato námitka, z formálního hlediska opodstatněná, vliv neměla.

35. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ještě třeba dodat, že jejich výběr a interpretace byla účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí a jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé.
36. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (viz výrok I. tohoto rozsudku).

VI. Náklady řízení

37. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. června 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce